

ميلاد عدالت گستر جهانی، مهدی (عج) را گرامی میداریم.

این بار، نیمه شعبان را مدت بزرگ ما در شرايطی برگزاری کننده برای نخستین بار، عملاً با شهادت‌ها و ايثارها و دلاوری‌ها، خون جوشان "انتظار" و دستهای ملتیب "اشتیاق" را در فضای جهان رها ساخته است. و اکنون اینچنین پرشکوه، امامش را برای استقرار و گسترش عدل و "کاملان" در جهان فرا می‌خواند.

امسال در نیمه شعبان، برآستی، قنیها و چشمها و حرکت‌ها در انتظار ظهور "موعود" اندتا این انقلاب شگفتی را که "نائب‌الامام" با رهبری خویش هدیه آورده است به همه جهان بگستراند. این بار، انتظار و ظهور، برای ملت مسلمان مالموس و لحظه‌ای است. انتظار ظهور امام، منگی بر پذیرش "ولایت" او و در بردارنده دو بعد اساسی است: "تولی" و "تبری"، ما "تبری" را بارها شنیده و اغلب شناخته‌ایم. نفرت از هر سلسله ناحق و جابرانه، خشم و عصیان بر هر نظام ظالمانه و غصب و سیلان پر خروش و روح اعتراض در تاریخ، ولی آنچه در عمق جریان انتظار ناگفته مانده، جنبه "اشتیاقی" ولایت و بعد "تولی" در انتظار است.

انتظار بهمان گونه که "مذهب اعتراض" است، در عمق خویش، بر پایه‌های نورانی، کشش و شوق و عاطفه و شور و علاقمندی به امام استوار است و همواره در تاریخ تشیع، مقاوم‌ترین و مستحکم‌ترین عناصر اصیل را مشتاق‌ترین و "صاحب‌ولایت‌ترین" شیعیان می‌بینیم. جذبه خالصانه دوست داشتن و بر پایه معرفت تسلیم شدن در برابر "امام" را در هر استقامت علیه ظالمات همی‌یابیم. تنها "اعتراض" تمامی انتظار نیست، چرا که بسا اعتراض‌گران که "راهشان به ترکستان است". اعتراض را با اشتیاق و رغبت بسیار به "امام"، هدایت شده و صحیح و همچنین توفانی و کوبنده‌تر می‌یابیم.

رهبر انقلاب اسلامی، امام خمینی که شرق و غرب را بهارزه در آورد و بر جابرانه‌ترین دیکتاتور و دست‌نشانده‌ترین عامل جهان خواران توفید و خروشید. عارف‌ترین مرد حجره‌های نمود و شوریده‌حال زنده‌دلی در وادی اشتیاق و خلوت‌های پر راز و رمز و اشک و التهاب است. و پر جبهه‌ترین لحظات را در رابطه شور آفرین انتظار و اشتیاق با امامش دارد.

اصولاً مسئله "امام‌زمان" همواره از دودیدگاه‌ها ناگه کامل و غلط، مورد بررسی و اظهار نظر قرار گرفته است. یکی آنان که به امام تنها از دیدگاه سیاسی نگریسته‌اند و نه خود "وجود امام" که تنها "انتظار ظهور" را بعنوان پدیده‌ای مؤثر در حیات و حرکت و استقامت و اعتراض، به تعریف نشسته‌اند و دیگران که به خود امام پرداخته‌اند، اما تحت تاثیر کورکننده و خطرناک علم‌زدگی و عدم استقلال اندیشه ایدئولوژیکی، ناشی از عدم درک و یقین به غیب، وحی، الهام و عرفان اسلامی، همواره خواسته‌اند مسائلی چون طول عمر امام، مکان و نحوه ازدواج و فرزندان و یاد در نهایت مطابقت علائم ظهور او با پدیده‌های تکنیکی را بررسی و ارائه دهند و در این راه گاه به بن‌بست‌های بسیاری برخورد کرده، دست به توجیه‌های مضحکی زده‌اند.

بگمان ما، با اینکه مطرح کردن انتظار بعنوان یکی از علل اساسی تداوم انقلاب‌های شیعی و جوشان و جوشان شدن همواره خون عصیان، صحیح است اما همه مسئله "امام‌زمان" نیست و در نهایت این هر دو بدور از فلسفه وجودی معصوم، ضرورت وجود "ولی‌اللهی‌الارض" و همچنین بی‌اثر از ثمرات و فیوضات وجود امام در زمان‌های مختلف غیب و ظهور است.

اکنون که انقلاب اسلامی با گسترش و تکامل کیفی در قلبها و عمق اجتماعات زمینه ظهور موعود امام را فراهم می‌کند، امید و آرزیم با شناخت دقیق‌تر مسائل اساسی در رابطه با "امام" و "ولایت"، و محبت بر پایه "معرفت" به امر مبارک ظهور، تا حد توان خویش کمک نمائیم.

به امید تغییر و پیدایش ظرفیت یاری و جهاد در رکاب پر برکت "او" برای استقرار و گسترش عدل اسلامی در تمامی جهان و با درود به رهبر انقلاب اسلامی "نائب‌الامام" خمینی که هم "ظهور" و "انتظار" و هم "وجود" و "آثار" امام‌زمان را برای ما عینی‌تر و ملموس‌تر ساخت.

سازمان مجاهدین انقلاب اسلامی

۵۸ / ۴ / ۱۸